

החודש ציינו 19 שנה ללכתו של סבי אהוב ליבי, ישראל אלדד. באותו שבוע ממש קיבלנו ממנו דרישת שלום מרחוק בדמות ספר הנקרא בפשטות: ישראל אלדד, מכתבים נבחרים, בעריכת זאב גולן. בספר פגשתי סבא שלא הכרתי: כאסיר, כאב צעיר, אבל גם כאיש ציבורי, לוחם, מלח"י ועד יומו האחרון.

יכולתי להכיר אותו צעיר ממני היום, אחד ממפקדי הלח"י, ולראות כמה רב השוני במציאות, כמה דומה הלב. הוא כותב לסבתא כשהוא מגובס עד צוואר, כי נפל מקומה שלישית כשברח מהבריטים, אסור בירושלים ולאחר מכן בלטרון, כשגורל משפחתו כולה לוט בערפל המלחמה באירופה, אבל החרדה הנוראית נוכחת. הוא כותב לה כאסיר בגוף, גבס מוקף תיל, אבל רוחו מעודדת דווקא אותה, את זו שבחוץ, בחופש.

הוא כותב לרבי מלובביץ' מסכת מכתבים מרתקת המתעמתת עם תורתו של הרבי שמעדיפה חזרה בתשובה על עליה לארץ ישראל: "לא די שאינני רואה כל אפשרות מעשית שמיליוני יהודי ארה"ב יחזרו בתשובה בטרם יאלצו לחזור לעמם ולארצם, כי גם חושש אני שאותה תשובה שכבודו מטיף לה ועושה גדולות למענה, יש בה אפילו – בל אחטא בשפתי – שמץ של עיכוב הגאולה".

הוא מתכתב עם עגנון, עם עמוס קינן, עם אורי צבי גרינברג, עם מנחם בגין ועם כהנא, ועם הרב אריה לוי. כל מכתב מאיר אותו מזווית קצת אחרת, ומחיה את אשר איבדתי לפני 19 שנה. לאורך קריאת הספר סבא שב לחיות קצת, ללמד ולהפיח בי אהבת ישראל, העם והארץ, בלתי אמצעית, יוקדת, כמו שעשה אז, בקולו ובדמותו.

כמה ענק הוא היה. כמה מהמם זה לראות ענק מכל כך קרוב. את הספר חותם מכתב שכתב אלינו, בני משפחתו.

"אני מרגיש קצת לא טוב. קצת דקירות בסביבות הלב. אינני רוצה להזעיק את אריה. גם אמש היה כך וזה עבר... אינני רוצה להזעיק –

כי אינני רוצה ליהפך לחולה. אם תבוא חלילה התקפת פגע ממיתה, מילא, בשבילי ודאי לא אסון. חייתי מספיק, נהניתי מחיי, מה אכפת לי עוד שנה ועוד שנה [...]. ?

ביום מותי מדי שנה – שיתאספו האוהבים ויקראו – בנוסף לתהלים, קטעים מ"הגיונות מקרא" או מזכרונות" מעשרראשון. "ככל האפשר לא קטעים פולטיים, וטעמי עמי, והיודע ידע וישתוק.

ייתכן שמן הראוי היה להוסיף כמה מלים על" ירושתי "לאהובי נפשי שבביתי אך אין לי זמן. עו ד מעט הסרט בטלביזיה" לא יאומן כי יסופר "שאני אוהב מאד..."

אני מפסיק. אם אקום בבוקר אקרע " פרידה " זו. ולא – ניחא – אני באמת רוצה שכל אהובי לא ירבו ספוד ויחייכו גם עלקברי. ייזכרו בבדיחה - ויצחקו. כך יאה לי ולחיים.

לחיי החיים יקירי!"!